

Sensuellt för stora och små. Småfolket suggereras att öppna öronen.

RECENSION **BARNTEATER**

Dockteatern Tittut: "Mera musik, pappa!" av Christer Dahl & Fabrizio Montecchi

Musik: Claude Debussy

"Musiken bor i drömmen och tystnaden", viskar pappa Debussy till sin lilla sömniga dotter. Fast just i Dockteatern Tittuts scenrum där Fabrizio Montecchis scenografi och regi för både publiken och spelet in i det stora blå, är detta en underdrift. Här bor musiken faktiskt överallt. Sven Wagelin-Challis, i rollen som pappan, fullkomligt vibrerar av allt som pockar på att komma ut. Debussys flygande pianotoner lyfter och kretsar likt svirande svalor mot den blå fonden

och har också kraft att ge liv åt figurerna på skuggspelsskärmen. Ljus, skuggor, dockor och musik smeker och omfamnar publiken.

HÖSTENS NYA Tittutuppsättning är en sensuell musikalitet för stora och små.

Situationen är enkel och igenkännbar, en pappa har att natta sin lilla dotter. Men bara det faktum att Inkan Aigners kostym klär far i frack och vit sidenhalsduk och dockspelaren Sophia Segrell i skir empire, skänker skådespelet finesse och grace. Måhända är far trollkarl? Och visst förmår hans musik ta med dottern Chouchou in i nya världar dit också mjukiselefanten och dockan vill följa med.

"Mera musik, pappa!" är mer av ett tillstånd än av en berättelse. Genom den återkommande trollformeln "musiken bor i drömmen och tystnaden" suggereras också småfolket att nyfiket öppna öronen och girigt dricka den särskilda skönhet som pianomusiken förmedlar. Så långt från dagispop man kan komma och för många små fyraåringar förmodligen både märkligt och anorlunda.

MEN ATT ERBJUDA det vi inte väntat oss och ta publikens intellekt i anspråk, är ju precis det teater ska göra. Även när målgruppen som här är en salong full av smååringar.

PIA HUSS
kultur@dn.se

DN

7/9

2003